

К 792/Д 87

120000868791

ДЕ ПРЕТОРЕ

Винченцо

ДАР
от *Филиппина Канди*

$$K \frac{792}{287}$$

НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ
Носител на ордена „Червено знаме на труда“

ДЕ ПРЕТОРЕ ВИНЧЕНЦО

пиеса в 2 части
от Едуардо де Филипо

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868791

Сезон 1960—1961

Втора постановка

447955

MAISON DE LA VILLE DE PARIS

DE LA VILLE DE PARIS

MAISON DE LA VILLE DE PARIS

MAISON DE LA VILLE DE PARIS

ЕДУАРДО ДЕ ФИЛИПО

През своя 30-годишен активен театрален живот като автор, актьор и режисьор, Едуардо е написал около 40 пиеси. Не е обаче броят на тези пиеси, който ни поразява, колкото фактът, че посредством тези пиеси той успя да създаде една театрална продукция, която оформя днес част от класическия неаполитански театър — специално този клон, известен като комически (комедии, фарсове и комически опери). Едуардо-

вият класицизъм е от съвременен тип и той беше добре оценен в интернационални мащаби много преди неговите комедии да надхвърлят границите на Неапол, след това на Италия, за да бъдат по-късно горещо аплодирани в Париж, Лондон, и навсякъде другаде.

Понякога считат Едуардо за Голдони на Неапол. Това сравнение естествено се базира на способностите на двамата автори, на тяхната чувствителност и внимателност, на страстите и характерите, на поведението и езика на тяхните герои. Но Едуардо има предимството да разполага с език, който е много по-образен, по-жив и изразителен отколкото езика на венецианците, чиито хумор е сравнително по-мек.

Само един истински поет е в състояние да борави с образността в езика, без да позволи тя да го обезличи, или да пише на диалект без да се превърне в диалектолог. Само един поет би могъл да надзърне в дребния, изпълнен с типична локална изразност свят на

ДЕ ПРЕТОР

пиеца
от Едуард

РАЗП

(по реда на явяв

лица:

ВИНЧЕНЦО ДЕ ПРЕТОРЕ

НИНУЧА

ПОРТИЕРКАТА

ДОННА НАНИНА

СТАРИЦАТА

СТАРШИ ПОЛИЦАЙ

ПОЛИЦАЙ

ДОН ЧИРО

ЧУЖДЕНКА

ЧУЖДЕНЕЦ

ГОСПОЖАТА

ПЪРВА ЖЕНА

ВТОРА ЖЕНА

ПРОДАВАЧКА НА ЯЙЦА

ПРОДАВАЧ НА БАНИЦИ

актьори:

Ангел Геров

Евстати Стратев

Елена Рикова -- Стратева

Елисавета Морфова

Рене Белогушева

Кина Македонска

Атанас Балбуздов

Минко Минков

Николай Лилянов

Ева Ганева

Теодор Юруков

Мила Донева

Христина Гошева

Зорка Николова

Видослава Гъркова

Васил Антов

РЕЖИСЬОР: СТАНЧО СТАНЧЕВ

МУЗИКА: ИИ

Пом. режисьор : Цв. Манолова

Театърмайстор :

Дим. Найденов

Суфльор :

М. Бурмова

Зав. шивашки ателиета :

мъжко — К. Пенков

дамско — К. Димитрова

Зав.

П.

Грим

Здравка

Примиера

Е ВИНЧЕНЦО

2 части

де Филипо

ДЕЛЕНИЕ

(сето на сцената)

лица:

актьори:

ПРОДАВАЧ НА РАЗХЛАДИ
ТЕЛНИ НАПИТКИ

Иван Нанев

ЧОВЕК ПО РИЗА

Евстати Стратев
Ангел Геров

ОБЩИНСКИ ПОЛИЦАЙ

Александър Бечев

БАНКОВ ЧИНОВНИК

Андрей Медникаров

МАРИЯ

Станка Пенчева

ЙОСИФ

з. а. Георги Георгиев

ЙОАКИМ

Петър Белогушев

ЧИРО ЛЕКАРЯТ

Николай Лилянов

ПЕТЪР

Иван Пожарски

ГОСПОД

Ламби Порязов

ПЪРВИ САНИТАР

Цако Дачев

ВТОРИ САНИТАР

Жарко Павлович

ЛЕКАР

Емил Греков

ХУДОЖНИК: ЖАК АВДАЛА

ИН ВУЛЬПЕ

Художник - изпълнител:

Д. Гилев

кост. част:

Иванайотов

Зав. худ. осветление:

Г. Хараламбиев

и фризури:

Ст. Станоеви

Тапицер: Йордан Великов

Зав. дърв. ателие:

П. Банов

5. X. 1960 г.

Станчо Станчев

„миллионерския Неапол“ и да ни предаде историята на военния ветеран — една история, която ни напомня множество примери от най-прочутите класически комедии. И това е една история от такова високо стилово качество и с такъв експресивен и все пак умерен език, че тя би трябвало да бъде включена в съдържанието на всички антологии, ако е истина, че задачата на антологиите е да оформи вкуса и езика на младите поколения.

Само един поет би могъл да проникне в света на „Филумена Мартурано“ и да ни даде, между другите епизоди, това „познаване посредством песен“, което накарз един критик да каже, че с „Филумена“ Едуардо се е поставил редом с Молиер, също както с малката едноактна комедия „Дженариело“, той се нарежда редом с Чехов.

Само един поет би могъл да създаде в „Ах, тези привидения“ големия монолог пред прозореца. И накрая, само един истински драматически писател, а не любител поет или драматург, би могъл да намери истинската граница, равновесието, точната и постоянен връзка между хумора и тъгата, между радостта и мъката, между меланхолията и Дионисиевия дух, които присъстваха в произведенията на най-великите комически поети: от Шекспир до Молиер, от Сервантес до Гогол.

С Едуардо де Филипо, неаполитанската драма, може да се каже, получи световно значение. Преди няколко години, след смъртта на Пирандело, един известен гръцки критик писа, че Едуардо стои на първо място между съвременните италиански драматурзи. В същност той бе казал „че Едуардо е единственият“.

Аз знаех почти всички Едуардови пиеси с изключение на някои от най-първите му произведения и едно или две от най-последните. Но ми се струва, че „златният век“ на Едуардовата драма започва с „Белокосия човек“. Особено успешен беше за него тригодишният период — 1945 — 1948 год., особено от гледна точка на завоюването на нови образи и метод на третиране, на един повнимателен подбор на езика и по-широк мироглед. Този изключително плодотворен период, през който се оформи Едуардовата класика даде живот на най-бележитите произведения като: „Милионерският Неапол“ (1946 г.), „Ах, тези привидения“ (1946 г.), „Филумена Мартурано“ (1946) и „Вътрешни гласове“ (1948).

Чезаре Вико Лодовичи

✱

През 1958 год. Едуардо де Филипо посети Съветския съюз и публикува в Съветското списание „Театър“ кн. 7/1958 год. статия „Страници от историята на неаполитанския театър“ в която между другото казва:

... „Аз дойдох в СССР за да благодаря за приема, който вие оказахте на моите пиеси. Този прием е най-добрата награда на автора за неговия труд... Влиянието, което е оказало върху мен творчеството на Толстой, Гогол, Пушкин, Горки, Андреев, Тургенев, Достоевски, — е налице; вникнете внимателно в моя скромен труд на човек, който живее само чрез театъра и вие ще намерите в него любовта, която са ми внушили класиците на руската литература... Те и сега продължават да ме вдъхновяват и аз мога безкрайно да разказвам за тях, като за приятели от моето детство...“

Жак Авдала

... Аз искам да подчер-
тая, че великите актьори от
така наречения неаполитан-
ски диалектен, а в действ-
ителност — неаполитан-
ски народен театър — не
бяха самотници. Наред с
тях успешно работеха ак-
тьорите и в други части на
Италия... Но с идването
на фашизма на власт тру-
дът на тези актьори бе пре-
даден на забравя и обезце-
нен... По време на фа-
шизма ми се наложи да се
боря почти сам за действ-
ния характер на театъра и
неговото народно значение...
Аз тогава упорито отстоя-
вах единствено верният на-
родностен път за развитие
на нашия театър. И се гор-
дея с това!...

Де Филипо, в роля

